DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

18. november 1999 *

I sag C-191/98 P,

Georges Tzoanos, forhenværende tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Athen (Grækenland), ved advokat E. Boigelot, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. Schiltz, 2, rue du Fort Rheinsheim,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 19. marts 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-74/96, Tzoanos mod Kommissionen (Sml. Pers. I-A, s. 129, og II, s. 343), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved ledende juridisk konsulent G. Valsesia, som befuldmægtiget, bistået af advokaterne D. Waelbroeck og

* Processprog: fransk.

O. Speltdoorn, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af formanden for Femte Afdeling, D.A.O. Edward (refererende dommer), som fungerende formand for Første Afdeling, og dommerne P. Jann og M. Wathelet,

generaladvokat: S. Alber
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 9. marts 1999,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 19. maj 1998 har Georges Tzoanos i medfør af artikel 49 i EF-statutten og de tilsvarende bestemmelser i EKSF- og Euratom-statutten for Domstolen iværksat appel af

dom afsagt den 19. marts 1998 af Retten i Første Instans i sag T-74/96, Tzoanos mod Kommissionen (Sml. Pers. I-A, s. 129, og II, s. 343, herefter »den anfægtede dom«), hvorved Retten frifandt Kommissionen for Tzoanos' påstand om annullation dels af Kommissionens afgørelse af 22. juni 1995 — ved hvilken afgørelse appellanten blev fjernet fra tjenesten uden nedsættelse eller frakendelse af retten til alderspension — dels af den udtrykkelige afgørelse af 19. februar 1996 om afvisning af den klage over afgørelsen af 22. juni 1995, som appellanten havde indgivet den 21. september 1995.

2 Det fremgår af den anfægtede dom, at Georges Tzoanos er forhenværende tjenestemand ved Kommissionen, hvor han var indplaceret i lønklasse A3, og at han siden den 1. juli 1989 var chef for enhed 3, »Turisme«, ved direktorat A, »Forbedring af virksomhedspolitik«, ved Generaldirektoratet for Erhvervspolitik, Handel, Turisme og Erhvervsdrivende Foreninger (GD XXIII) (herefter »enhed XXIII.A.3«) (jf. den anfægtede doms præmis 1).

3 Mod slutningen af 1993 blev Generaldirektoratet for Finanskontrol (GD XX) opmærksom på visse problemer i forvaltningen af enhed XXIII.A.3. I begyndelsen af 1994 blev Tzoanos' overordnede gjort bekendt med en artikel, der var blevet offentliggjort i den græske presse i juli 1993, og som indeholdt en kritik af appellanten (jf. den anfægtede doms præmis 2).

4 Efter at have gennemført en undersøgelse af Tzoanos' arbejde i enhed XXIII.A.3 rejste ansættelsesmyndigheden den 22. december 1994 sag mod Tzoanos for Disciplinærrådet, hvorunder den rettede fem klagepunkter mod ham. Tzoanos foreholdtes herved nærmere

— »at have udøvet og udøve en bibeskæftigelse uden samtykke«

— »at have tilsidesat sin pligt til at udvise tilbageholdenhed ved, uden at underrette sine overordnede derom, at have haft sin bopæl på samme adresse

som et eksternt firma, der deltog regelmæssigt i projekter, som blev støttet, eller som kunne tænkes at blive støttet af Kommissionen, og ved offentligt at have kritiseret en national organisation inden for turisme«

— »inden for det faglige område, han varetager ved Kommissionen, at have udført tjenesteydelser for personer eller foretagender uden for institutionen, som kunne have bragt hans uafhængighed som chef for en enhed ved Kommissionen i fare«

— »at have forberedt dokumenter for personer eller foretagender uden for institutionen, som senere skulle sendes til Kommissionen eller — i strid med dennes interesser — parter, som ikke deltog i projekter, hvortil der blev ydet EF-støtte«

— »at have begået administrative ulovligheder og fejl i den budgetmæssige og finansielle forvaltning under udøvelsen af sine funktioner som chef for enheden 'Turisme'« (jf. den anfægtede doms præmis 3 og 10).

5 Den 5. april 1995 tilsendte ansættelsesmyndigheden Disciplinærrådet en supplerende indberetning (jf. den anfægtede doms præmis 15).

6 Den 23. maj 1995 afgav Disciplinærrådet en begrundet udtalelse, som var vedtaget med enstemmighed, hvori det anbefalede ansættelsesmyndigheden i henhold til artikel 86, stk. 2, litra f), i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«) at pålægge Tzoanos en

disciplinær sanktion bestående i fjernelse fra tjenesten uden fortabelse af hans pensionsrettigheder. Tzoanos modtog meddelelse om udtalelsen den 1. juni 1995 (jf. den anfægtede doms præmis 16).

7 Den 12. juni 1995 blev Tzoanos hørt i overensstemmelse med artikel 7, stk. 3, i vedtægtens bilag IX (jf. den anfægtede doms præmis 17).

8 Den 22. juni 1995 besluttede ansættelsesmyndigheden at opretholde de fem klagepunkter, hvorom den havde rejst sag for Disciplinærrådet (jf. ovenfor, præmis 4), da den ligesom Disciplinærrådet fandt, at de omstændigheder, som var foreholdt Tzoanos, var godtgjort ved uomtvistelige beviser, og at tjenestemanden selv i vidt omfang havde indrømmet rigtigheden af disse omstændigheder. Ansættelsesmyndigheden besluttede som følge heraf at pålægge Tzoanos en disciplinær sanktion i henhold til vedtægtens artikel 86, stk. 2, litra f), bestående i fjernelse fra tjenesten uden nedsættelse eller frakendelse af retten til alderspension (herefter »den anfægtede afgørelse«). Denne afgørelse blev meddelt Tzoanos den 23. juni 1995. Afgørelsen havde virkning fra den 1. august 1995 (jf. den anfægtede doms præmis 18).

9 Ved skrivelse af 21. september 1995, som blev registreret på Kommissionens Generalsekretariat den 25. september 1995, indgav Tzoanos en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, som blev udtrykkeligt afvist ved afgørelse af 19. februar 1996 (jf. den anfægtede doms præmis 19).

10 Tzoanos har herefter anlagt sag ved indgivelse af stævning, som blev indleveret på Rettens Justitskontor den 17. maj 1996, med påstand om annullation af den

anfægtede afgørelse og af den udtrykkelige afvisning af den klage over afgørelsen af 22. juni 1995, som Tzoanos havde indgivet den 21. september 1995.

Den anfægtede dom

11 Ved den anfægtede dom frifandt Retten som helhed Kommissionen efter at have behandlet de af Tzoanos fremførte anbringender.

12 Der henvises til den anfægtede dom, som indeholder en mere udførlig redegørelse vedrørende de retlige og faktiske omstændigheder.

13 Appellen støttes på, at fællesskabsretten er tilsidesat, nærmere betegnet:

— artikel 33 i EF-statutten for Domstolen, hvorefter domme skal begrundes, og hvilken bestemmelse i medfør af samme statuts artikel 46 finder tilsvarende anvendelse på Retten. Ifølge appellanten indebærer forpligtelsen til at begrunde domme navnlig, at de anførte præmisser skal være lovligt uanfægtelige, dvs. være tilstrækkelige, relevante, ikke behæftet med nogen retlig eller faktisk fejl og ikke selvmodsigende

— vedtægten, navnlig artikel 12, 13, 14, 17, artikel 21, stk. 1 og 2, artikel 25, artikel 87, stk. 2, og artikel 88, stk. 5, samt bilag IX, navnlig bilagets artikel 1, 2, 3, artikel 7, stk. 2, og artikel 11

— fællesskabsrettens almindelige retsgrundsætninger, dvs. navnlig principperne om retten til forsvar, kontradiktion og uvildighed (samt artikel 6 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder), retssikkerhed, god tro, beskyttelse af den berettigede forventning, omsorgspligten samt princippet om, at enhver forvaltningsakt skal være baseret på lovligt uanfægtelige grunde, dvs. grunde, som er relevante og ikke behæftet med nogen retlig og/eller faktisk fejl.

14 Appellantens argumenter kan sammenfattes i følgende tre grupper:

— anvendelse af vedtægtens artikel 88, stk. 5

— anvendelse af vedtægten, navnlig artikel 21, på Tzoanos' tjenstlige forpligtelser på det finansielle område

— overholdelse af retten til forsvar, navnlig aktindsigt.

15 Før det første skal appellantens argumenter vedrørende anvendelsen af vedtægtens artikel 88, stk. 5, behandles, som går ud på, at Retten ikke har anvendt

denne bestemmelse korrekt. Det skal i den forbindelse først undersøges, om bestemmelsen overhovedet finder anvendelse i sagen.

16 Vedtægtens artikel 88, stk. 1 og 5, bestemmer:

»Såfremt en tjenestemand... påstås at have begået en alvorlig forseelse... kan ansættelsesmyndigheden straks suspendere ham fra tjenesten.

...

Hvis der er rejst straffesag mod tjenestemanden på grundlag af de samme forhold, fastlægges hans retsstilling dog først, når den endelige dom er blevet afsagt af den domstol, der behandler sagen.«

17 Hvad angår denne bestemmelse gennemgik Retten først dens indhold i den anfægtede doms præmis 33 og 34. Den fastslog dernæst i præmis 35, at det fremgår af ordningen i denne bestemmelse, at den pågældende tjenestemand selv måtte fremlægge de nødvendige oplysninger for ansættelsesmyndigheden til vurdering af, om der samtidig med disciplinærsagen var rejst straffesag mod ham for de samme forhold, som han foreholdtes under disciplinærsagen. Retten fandt, at tjenestemanden for at opfylde denne forpligtelse principielt skulle godtgøre, at der var rejst straffesag mod ham på et tidspunkt, hvor der verserede en disciplinærsag mod ham. Den bemærkede, at det er først, når der er rejst en sådan

straffesag, at de forhold, som sagen vedrører, kan identificeres og sammenholdes med de forhold, for hvilke der er rejst disciplinærsag, således at det kan afgøres, om der er indbyrdes overensstemmelse mellem dem.

18 Hvad angår Tzoanos' situation fastslog Retten i den anfægtede doms præmis 36 og 37, at det fremgik af oplysningerne i de sagsakter, den havde fået forelagt, at der endnu ikke var rejst straffesag mod ham på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse.

19 Endvidere antog Retten i den anfægtede doms præmis 38, at da der på det nævnte tidspunkt var iværksat en undersøgelse vedrørende Tzoanos, som kunne føre til, at der blev rejst straffesag mod ham, måtte der i overensstemmelse med formålet med vedtægtens artikel 88, stk. 5, gives ham mulighed for at godtgøre, at en afgørelse, hvorved hans retsstilling blev endeligt fastlagt under disciplinærsagen, kunne forringe hans retsstilling under en efterfølgende straffesag, hvis den iværksatte undersøgelse førte til, at der blev rejst straffesag.

20 Retten udtalte i den anfægtede doms præmis 39, at det fremgik af procesdokumenterne, at Tzoanos ikke havde givet en præcis beskrivelse af de forhold, som anførtes at udgøre »de samme forhold«, for hvilke der var rejst disciplinærsag, og som havde ført dels til vedtagelse af den anfægtede afgørelse, dels til, at der blev rejst straffesag. I den anfægtede doms præmis 208 konkluderede Retten, at Tzoanos heller ikke under sagen ved Retten havde godtgjort, at der var tale om de samme forhold.

21 Det fremgår således af den anfægtede dom, at det var Rettens konklusion, at vedtægtens artikel 88, stk. 5, ikke fandt anvendelse af to grunde. For det første fordi der endnu ikke var rejst straffesag mod Tzoanos på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse. For det andet fordi Tzoanos i forbindelse

med sin omtale af, at der var iværksat en undersøgelse, hverken under den disciplinærsag, som førte til vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, eller under sagen ved Retten havde angivet de forhold, for hvilke der var rejst såvel disciplinærsag som straffesag.

22 Retten begik således ikke nogen retlig fejl ved at antage, at Tzoanos selv måtte fremlægge de nødvendige oplysninger for at ansættelsesmyndigheden og for Retten til godtgørelse af, at der var rejst såvel disciplinærsag som straffesag mod ham for det samme forhold.

23 Rettens konstatering af, at Tzoanos ikke havde fremlagt de nødvendige oplysninger i så henseende, er en faktisk konstatering, som Retten har enekompetence til at foretage, og som ikke kan anfægtes under en appelsag (jf. i denne retning dom af 1.10.1991, sag C-283/90 P, Vidrányi mod Kommissionen, Sml. I, s. 4339, præmis 12, og af 2.3.1994, sag C-53/92 P, Hilti mod Kommissionen, Sml. I, s. 667, præmis 10).

24 Da betingelserne for anvendelsen af vedtægtens artikel 88, stk. 5, følgelig ikke var opfyldt i sagen, er det ufornødent at behandle Tzoanos' øvrige argumenter herom.

25 For det andet skal argumenterne vedrørende tilsidesættelsen af vedtægten, navnlig artikel 21, gennemgås.

26 Tzoanos har for det første gjort gældende, at han ikke kunne pålægges noget ansvar for den budgetmæssige og finansielle opfølgning af projekter, da han ikke var betalingsanviser og for det andet, at den anfægtede dom indeholder en åbenbar ulovlighed. Han anfører, at han ifølge vedtægtens artikel 21, stk. 1,

alene kunne holdes ansvarlig for den præcise udførelse af sin egen opgave, som på ingen måde bestod i kontrol og finansiel opfølgning af projekter. Ansvaret for mangler i forvaltningen af ressourcerne i enheden »Turisme« påhvilede generaldirektøren og ikke ham.

27 Hvad angår det første af disse argumenter fremgår det klart af den anfægtede doms præmis 202 og 203, at Retten antog, at selv om Tzoanos ikke formelt var betalingsanviser, var han dog forpligtet som chef for enheden XXIII.A.3 til på forhånd at efterprøve berettigelsen af de ansøgninger om betaling, som var indgivet af modtagerne af de subventioner, der tildeles ved beslutning fra GD XXIII.

28 Som generaladvokaten har fremhævet i punkt 60 i sit forslag til afgørelse, har Retten, da den nåede frem til den konklusion, at de anførte mangler faldt inden for Tzoanos' ansvarsområde, uanset om han var betalingsanviser eller ej, foretaget en faktisk konstatering, som ikke kan efterprøves under en appelsag.

29 Tzoanos' argument om, at han ikke var betalingsanviser og derfor ikke kunne pålægges noget som helst ansvar, må derfor forkastes.

30 Også Tzoanos' andet argument vedrørende anvendelsen af vedtægtens artikel 21 må forkastes. Retten har til fulde overholdt kravene i denne bestemmelse, da den

foretog en efterprøvelse af det nøjagtige omfang af de opgaver, der var pålagt Tzoanos, og da den fastlagde dennes ansvar i forhold til disse opgaver.

31 Endelig skal Tzoanos' argumenter vedrørende respekten for retten til forsvar undersøges. Appellanten har herom gjort gældende, at dommen bør ophæves, da den indeholder en fejlagtig anvendelse af kontradiktionsprincippet, princippet om parternes ligestilling og begrundelsespligten.

32 Det fremgår af den anfægtede doms præmis 329, at Retten konkluderede, at det i retspraksis fastslåede princip om parternes ligestilling var blevet overholdt under sagen, og støttede denne konklusion på, at Tzoanos ikke under den mundtlige forhandling havde reageret på Kommissionens erklæring om, at han under den disciplinære sag havde haft aktindsigt i de samme sagsakter, som Disciplinærrådet rådede over, da det afgav udtalelse, og som forelå for ansættelsesmyndigheden, da den vedtog den anfægtede afgørelse. Retten fremhævede i øvrigt, at Tzoanos havde haft mulighed for at gøre sig bekendt med alle de faktiske omstændigheder, som afgørelsen var baseret på, i tilstrækkelig god tid til at kunne fremsætte sine bemærkninger. Desuden bemærkede Retten, at selv om det måtte erkendes, at Tzoanos havde haft ret til at gøre sig bekendt med flere andre dokumenter end dem, han havde fået tilsendt under disciplinærsagen, kunne udnyttelsen af denne ret ikke ændre ved de foretagne konstateringer og dermed ikke godtgøre, at der var sket en tilsidesættelse af hans ret til kontradiktion.

33 Tzoanos har herefter anført, at det er fejlagtigt, når Retten har antaget, at han havde aktindsigt i de dokumenter, som Disciplinærrådet rådede over, da det afgav udtalelse, og som forelå for ansættelsesmyndigheden, da den vedtog den anfægtede afgørelse. Tzoanos har endvidere bestridt Rettens konstatering af, at han havde haft mulighed for at gøre sig bekendt med alle de faktiske omstændigheder, som den anfægtede afgørelse var baseret på, i tilstrækkelig god tid til at kunne fremsætte sine bemærkninger.

34 Vedrørende det anførte bemærkes, at tjenestemanden ifølge det generelle princip om ret til kontradiktion skal have mulighed for at tage stilling til ethvert dokument, som institutionen vil gøre gældende mod ham (jf. bl.a. dommen i

sagen Vidrányi mod Kommissionen, præmis 20). Hvis ikke der er givet tjenestemanden mulighed herfor, kan de dokumenter, der ikke er blevet gjort tilgængelige, ikke tages i betragtning som bevismidler. Den omstændighed, at den pågældende tjenestemand er blevet udelukket fra bestemte dokumenter, som Kommissionen har anvendt, har imidlertid kun betydning, såfremt det af Kommissionen fremførte klagepunkt alene kunne bevises ved hjælp af disse dokumenter (jf. dom af 25.10.1983, sag 107/82, AEG mod Kommissionen, Sml. s. 3151, præmis 24-30).

35 I overensstemmelse med denne praksis undersøgte Retten, om den omstændighed, at Tzoanos ikke var blevet gjort bekendt med de ønskede dokumenter, havde kunnet påvirke sagens forløb og indholdet af den anfægtede afgørelse til skade for ham. Retten konkluderede, at udøvelsen af retten til at gøre sig bekendt med andre dokumenter end dem, der var blevet fremsendt under disciplinærsagen, ikke ville have ændret ved de foretagne konstateringer, da disse klart fremgik af de erklæringer fra parterne og de dokumenter, som Tzoanos havde haft aktindsigt i under disciplinærsagen. Desuden fremhævede Retten i den anfægtede doms præmis 329, at de dokumenter, som Tzoanos ikke havde haft aktindsigt i, hverken godtgjorde, at han ikke var ansvarlig for den budgetmæssige og finansielle opfølgning af de subventionerede projekter inden for sektoren for turisme, eller at hans overordnede uden hans vidende uberettiget havde ændret hans beføjelser. Retten fandt endvidere, at der ikke var nogen af de dokumenter, som Kommissionen havde fremlagt som svar på Rettens skriftlige spørgsmål, der indeholdt grundlag for appellanten til at bestride, at han medvirkede i den budgetmæssige og finansielle opfølgning af de pågældende projekter.

36 Rettens konstateringer på dette punkt henhører under Rettens skøn vedrørende faktum, som ikke kan anfægtes under en appelsag. Da Rettens betragtninger er i overensstemmelse med Domstolens praksis, må appellantens argumenter på dette punkt forkastes.

37 Herefter skal de argumenter, som Tzoanos har fremført over for den anfægtede doms præmis 266, 277 og 298, behandles. Ifølge Tzoanos fremgår det af sagens akter, at ansættelsesmyndigheden ikke havde præciseret sin kritik vedrørende

projekterne IFTO, IERAD og BDG, men at Retten fandt sig beføjet til selv at fremføre den pågældende kritik mod appellanten. Tzoanos' anbringende går altså ud på, at Retten ikke har respekteret pligten til at forholde sig uvildigt.

38 Ved Retten anførte Tzoanos, at de klagepunkter, som var blevet gjort gældende mod ham vedrørende de nævnte projekter, ikke var nævnt i den anfægtede afgørelse, hvorfor denne var behæftet med en begrundelsesmangel, som medførte annullation. Retten gav imidlertid ikke Tzoanos medhold i dette argument.

39 Under appelsagen har Tzoanos gjort gældende, at Retten har inddraget elementer i GD XX's rapporter for at afhjælpe begrundelsesmanglen i den anfægtede afgørelse. Det må derfor undersøges, hvilke betragtninger Retten har lagt til grund til støtte for at forkaste Tzoanos' argumenter.

40 Det fremgår af den anfægtede dom, at Retten over for Tzoanos' beskyldninger har gennemgået den anfægtede afgørelse for at efterprøve de særlige klagepunkter mod Tzoanos, som var indeholdt i afgørelsens betragtninger herom.

41 Hvad angår IFTO-, IERAD- og BDG-projekterne, der er omhandlet henholdsvis i den anfægtede doms præmis 265, 277 og 297, henviste Retten først til den anfægtede afgørelse. I mangel af supplerende angivelser i denne afgørelse fandt Retten at måtte undersøge den særberetning fra GD XX, som den anfægtede afgørelse henviser til.

42 Hvad angår IFTO- og BDG-projekterne (se henholdsvis præmis 266 og 298 i den anfægtede dom) anførte Retten for hver af disse projekters vedkommende to klagepunkter, som særlig vedrørte Tzoanos.

43 Hvad angår IERAD-projektet fandt Retten, at det fremgik af særberetningen, at de uregelmæssigheder, som var konstateret i kapitlet om den græske gennemførelse af projektet, måtte tilregnes Tzoanos, selv om han ikke var direkte nævnt. Retten fastslog derpå, at der i betragtning dels af de præciserende oplysninger i denne beretning, dels afgørelsen om den udtrykkelige afvisning af klagen og af Tzoanos' indvendinger i hans skriftlige bemærkninger, sås at være rejst fire specifikke kritikpunkter over for ham.

44 I den anfægtede doms præmis 280 fremhævede Retten desuden, at IERAD-projektet var nævnt i 27. betragtning til den anfægtede afgørelse, som henviste til GD XX's særberetning om dette projekt, der var meddelt Tzoanos. Endvidere henviste Retten til den anfægtede afgørelses 28. betragtning og anførte, at denne betragtning, som var formuleret i generelle vendinger, indeholdt en nærmere forklaring på de uregelmæssigheder, som var konstateret i de forskellige projekter, der var nævnt i den foregående betragtning. Desuden konstaterede Retten, at Kommissionen havde præciseret de særlige kritikpunkter vedrørende IERAD i afgørelsen om den udtrykkelige afvisning af klagen.

45 Det er derfor ubestridt, i modsætning til de af Tzoanos fremførte argumenter, at Retten begrænsede sig til at efterprøve de særlige klagepunkter, som var gjort gældende mod ham, og ikke satte sin egen begrundelse i stedet for Kommissionens, da alle de klagepunkter, som var gjort gældende mod Tzoanos, var indeholdt i de rapporter, som den anfægtede afgørelse udtrykkeligt henviser til.

46 Tzoanos' argumenter på dette punkt er derfor ubegrundede.

47 Det følger af det anførte, at appellen må forkastes.

Sagens omkostninger

48 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, som i medfør af artikel 118 finder anvendelse under en appelsag, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at Tzoanos tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da denne har tabt sagen, pålægges det ham at betale appelsagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

1) **Appellen forkastes.**

2) **Georges Tzoanos betaler appelsagens omkostninger.**

Edward Jann Wathelet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. november 1999.

R. Grass

Justitssekretær

L. Sevón

Formand for Første Afdeling